

Čas má tři dimenze

Zdalipak se kdo zamyslel nad tím, že čas může mít také tři dimenze ; a zdalipak se kdo pokusil si udělat o tom úvahu a představu → jdu-li doprava „cítím“ odvíjení času, jdu-li nahoru „cítím“ odvíjení času a jdu-li dopředu cítím odvíjení času. Vždy do tří směrů

(délkových) cítím naprosto stejné odvíjení času, ale to NUTNĚ neznamená, že to musí být stále tatáž dimenze času, nýbrž tři dimenze času (doposud se nikdo nepokusil změřit chod času-tempo plynutí těch tří dimenzí zvlášť).

To je věc fyzikálně nemožná ??? Oko vidí tři dimenze délkové.(vidí „úseky délky – jedné dimenze“... proč by neměl >vidět< „úsek času“ v jednom směru odvíjení času ??) Mozek je >zvyklý< na analýzu prostoru na jeho 3 dimenze a na „ukrajování délek“, je zvyklý **při pohybu** na ukrajování délek v jedné délkové dimenzi (za čas, za stejné časové úseky). Člověk umí rozlišit mozkiem kladné ukrajování délek, záporné délky nejsou, ani záporné rychlosti. Rychlost je kladná. Zrychlení roste, nebo klesá-zmenšuje se ; pořád to je kladné. Ovšem páni fyzikové staví čas do >vadné vize<. Říkají :

„Po délce“ mohu jít tam i zpět, ale pro čas to říci nemohu, že jdu „po čase“ a „proti času“. Takto řečená věta, takto pojatá je všem chybně postavená, chybně interpretovaná. Směr odvíjení – ukrajování bodů po délkové dimenzi je opravdu dvojitý : „tam“ odvíjím-ukrajuji – ve směru rozpínání vesmíru, které je pro jiného makropozorovatele ne-rozpínáním, je smršťováním >vnitřních struktur< ve vesmíru a „zpět“ odvíjím-ukrajuji proti zvětšování vesmíru, v souladu se smršťováním, jednotky délky, v souladu s kontrakcemi délek ve smyslu relativistickém, obojí kladně...jako bych jen zvětšoval či zmenšoval „jednotku délky“.

Námítka : úsečka AB (po níž chci realizovat odvíjení „tam“ a „zpět“) však se nachází v „ mé inerciální soustavě“, která se b o h u ž e l celá i s pozorovatelem vždy pohybuje (mění polohu) v globálním prostoru všemi třemi směry nezjistitelně jak. Takže pokus odvíjet body „po úsečce-po dimenzi“ znamená pro cizího pozorovatele „chůzi do tří dimenzí“. Lze tedy postavit „jinou inerciální soustavu“ takovou, kde budou všechny tři chody tří dimenzí časů jiné, ale „úsečka délková globálně stacionární“. To znamená, že ostatní jiné soustavy v pohybu jí tak budou hodnotit. Chci říci, že když se vydám z Budějovic do Prahy a zpět z Prahy do Budějovic (vzduchem po naprosto přesné přímce), tak vzhledem ke globálnímu pohybu Země kolem Slunce a Slunce kolem středu galaxie a galaxie kolem jiné galaxie atd., tak ty úsečky jsem „neodvíjel po téže dimenzi“, a nemohu tvrdit, že jsem tutéž úsečku „šel“ **přesně nazpět**. Totéž bude i s časem a jeho dimenzemi. K rozdílu vnímání se připojuje i psychologický vjem rozlišovací schopnosti „na délkové dimenzi“ a „na časové dimenzi“, který je řádově jiný, odlišný o osm řádů - 10^8 . Chod času „zpět“ není v tomto vesmíru reálný, ale také odvíjení délky „zpět“ není reálné po téže globální posloupnosti bodů. Chod času „zpět“ je reálný pouze v mikrosvětě na Planckových škálách tj. ve zvlněném časoprostoru, kde v prostředí vlny ve všech směrech se realizuje tvar vlny časoprostoru z jedné pozice do jiné pozice tak, že dojde „k převlnění“ (jakýsi náznak kompaktifikace při níž lokální časoprostor „cukne“ – časová dimenze jde na neměřitelně malý okamžik zpětným chodem a vrací se zas zpět do původního směru, postupu Respektive „měření z pozice jedné“ se promítne jakože je půl vlny v jiné časové dimenzi jako v její záporné části – půlvlna je v záporné části osy „jiné“ časové dimenze → odtud pramení virtuální částice a odtud pochází stavy antičástic)

(04/2004)